inemise ~~se julge~~ inimä munagi õdangutlõl aol, lesk kooskgä müüdä minnä, lesk et rahva kuuk olli jukk lükkuman: Rabakoo kõrdsih elämä rana-halwa, koht eya õige kuur tulõ-valu Kõrtsi akõndõsk vällä paistus. Mõnigi pelgäja illane reisja pitsik meelga kinnä koolõ naijelk, silmä kinni, et rannu-halwa tulõ-valgõt ei näer. — Üks kõrd talwitsel ajal jokku, et üks kõrdsepp karsembah elläi mier, tuisuse õdangutga, oma hobõsi kuukõrgga õigõ tee-pealt õrä, ja kinä-tämä kummõ pitsi pöörelek sünnate Rabakoo kõrtsi manno vällä kai. Otsüni mier tehnä õinnõ et unnale hobõsi kuukõsõlõ ja kinele, ommeltegi-üks paika pöä karo kai, olgu no kotus, kar mäane ilmanõ takt. Ja ai hobõsi nüüsi ja kunkse penrä kõrtsi ala, ent esi läk ja tükne kõrtsi kuurdõ akõs, kosk ka kugu kämnä hoisu wiel vällä tull. — Ehk olli rana-halwa tedä raikel ka pesitanü. — Nainak oll näsünü üõmajaline akõs koanu, sõal pikä ristida se pöä ala heitnu, ja pöä kiwidse oho pae pääle pandnu, — kui kõrraga rälät kuur müürin ja kollin nõosi, nii et kuuse kõrs nõosi käek. Sinnä lõiketi hobostega, sinnä joosti jalguga, aga nelä nüle puolt kokko. Waene reisja mõtsl ahok: „Nõ kai ma waene mier nüll paika! Aga ma sikk inäpp eloga ei pääse!"

Kollin ja müürin jäi rälät rähämbäs, ja rana kõrtsi rootetanu usse-hinge rõõme kalõkõkä, sisse tulejide vallalõ tõmbamisest. Nüüd talli taro, ja edimäne ütel: „Ei tõi, mis kuu nõõrat käi on?" Tõõnõ ütel: „Ei tunnõ ma jokk midägi. Ellie esi käwe rõõrit rahwit pitsi, pääle tõime kaisa ka üteh."

Saari silma pilgu ajaga olliwa kõrk kook, ent üks pundur weel. Kui üteh sunsk kuisewä kõrk läbi jegi: „Kor weel übo on?" Läk mõni minut aigu — tulli ka pundur sinnä, nüüs neide üdemb kuise: „Ooh, kohet ja ni ildas jäi?" See naar feletama: „Kõige pääraksese olli ma papi man, teda omma inändäst rasta nihelõ nihotamah. Sapp, rana pehme sõõmega miers, ei taha naijalk oma käwe inändä päale pahaneda, neda ma küll kõige sugutte sõõnu nimmiga, omma miesk mõnitellema sunnü. Sünnate kui õdang sai, sunnü ma nüüd õige sunnõlõ du käega kõrwa pääle. Seraft oll mull pallo kerges, pappi oma taro tütrikuga magama panda. Olli see mull kõrta loadeta, nostsi tulema, ja jäi sugu ilder. „Tubli poiss tubli poiss!" kõõskosina kõik kui üteh sunsk, „tubli poiss, kui nüüsugutlikk mehi omma riiki meelitada ja kinsata mõistab. Nüüsugutlikk kõig meile ka suur kasu tulla, kesk neide perrä tulewa ka neide

rahwas, ja mie wõidame ütega mitu pada wiel muid pääle kanda. Tubli poiss!" — Ent kõik see aig olli mehekene ahon sunrõn kiwmun, a õrnõr oll et ütgi akõs ei kaehta, muido olõr ninnä ummi tõrwa-kinnälde walgõh õrrä näinü, et falakullõ ja ahon oll. — — — Küllä seeh naskõ nisk kiskka kõrgma, kesk üte kõrraga kõstutedi tõrwa-kinnäle õrä, ninck kõik rana halwa kõkewä minemit, nüüsama kui tulliski, suurõ müüsna ja käsinägga. Ka waesel reisi mehekesel ei tulõ inämb ahok uni, tinägi kõse umask kiwitsk-sõngisk vällä, tõmmas käsmägga kapsnale pääle, wõtt hobõsi kuukõsõ kõrtsi alt, ja naar kiskka helu pääle küllä poole tulema. Warsa walgõk sai wiel mier küllä, sõtkinemiste sellä, koh tinä suure kärmu ja käsinägga, vääti ette heites, umma üõsk üõmaja kolõkõk kuku kõnõli. Kõik nõgenisse ja kuulmise kõnõlõt mier õrä, — ent sedi et illane rana-halw peppi taro tütrikuga magama pand, — sest ei kaugu tark mier küla-rahwale üteg sõnna. — Sest ajask sooni sai Rabakoo kõrts weel kolõkõmbar, nii et ka kõige julgõmpki sinnä nägi minnä ei tohi. —

Ent see, ker sõal kõrd õrnajak olnu, läk tõisel päewal papi mano, ja jutusk sõal kõik selgeste valla, mis ta olli näinä, ja kuulnu. Kui mier oma jutustamisega sinnä olli jõudnu, et rana halw kitel: „Seraft oll mull pallo kergep pappi oma taro tütrikuga magama panda," — sis karat papi kapi tadask madalik musk mehekene vällä, naar kõnõlõjat suurõ helüga irwellema, ja lallatellema, musta, pikka kiek sunsk vällä õrä jeh ja sõõnatek: „Sikk kiel, pikk kiel! Olõr mie tiedni, et ta sõal ahok olli; sis olõr ta sõal samah õrä käkistedast saanu!" Sus pääle katte musk mehekene, ja tedä ei olõ inämb nätä. Sapp kuuld ka kült hellü, ker mehele rasta kõnõli, end nõgenisk ei näe ta midägi. Et papp ka mehele üte rasta kõnõlõjat kuuld, — sis orwar tenä mehe jõhtumisk ja jutte kogoni õigõs, pääleji wiel sedä tiedmisk mans orwatik: Ker mun wõisgi tedä, et ta tarõtütrigu mon magasi, kui kuri roim esi, keda ta see ropu eloga oijas. — Sapp ütel mehele: „Ah, ormar mier! Kõik salaja asja saava arwatsus, kui mitte muidu, sis kuri roim arwatap neid esi! Õrä sina sest lugusk kellelegi kõnõli!" Mees lubas teha. Sapp naar sest turnisk saani oma inändäga kõsklikun abiella elõma, ja ise oma ropu tarõtütrinägi omask teenistisk õrä. — Et meer omma sõõma ei ole pidänu, papi salausk raiskinu, sedä turnistap see rana-jutt, mis rahwa suusk, ütsk põlisk tõisenä om jutustedu, kooni